

'ALS JE IN NEDERLAND BUITEN DE LIJNTJES PARKEERT,

Op een ongewoon zonnige oktoberdag ontmoeten we Alexander en Betty in hun pied-à-terre in Den Haag. Ze zijn kort overgevlogen voor de boekpresentatie van Alexanders nieuwste boek, maar ze vliegen die middag weer terug naar Malta, waar ze wonen. "Ik vind het wel een beetje spannend", bekent Alexander. "Ik geef meestal geen interviews." Hij werd tijdens zijn financiële carrière regelmatig gevraagd voor interviews – en nu nog steeds – maar keer op keer wees de bescheiden Alexander de interviews af. Voor GOOISCH maakt hij graag een uitzondering.

CONCENTRATIEKAMPEN

Alexander komt uit een geslacht van sterke mannen dat teruggaat tot rond 1500; zijn grootvader, Evert van Ketwich Verschuur, werd op jonge leeftijd burgemeester van Groningen en zijn vader, Hans van Ketwich Verschuur, zat tijdens de Tweede Oorlog bij het verzet. Bij een razzia werd hij opgepakt, waarna hij drie jaar in concentratiekampen heeft gezeten, onder andere in Vught, Amersfoort, Sachsenhausen en Neuengamme. "Dat waren hele zware tijden voor mijn vader. Hij heeft meerdere keren de dood in de ogen gekeken. Vlak voor het einde van de oorlog wilde Duitsland af van haar politieke gevangenen. Er werd een deal gesloten met Zweden en de politieke gevangenen zouden hiernaartoe getransporteerd worden op grote schepen. Een van deze schepen was de Cap Arcona, ook bekend van het

ramp te overleven, onder wie mijn vader. Hij keerde na de oorlog terug naar Nederland, werd directeur van het Rode Kruis en pakte positief en vol goede moed de draad weer op. Hij had daarna een mooi en vol leven."

Alexander werd geboren in Den Haag, waarna ze verhuisden naar Bilthoven. Hier bracht hij zijn jeugd door en na het afronden van de middelbare school begon het internationale avontuur. Voor zijn studie verhuisde Alexander naar Zwitserland. "In Nederland was de keuze aan studies toen nog beperkt. Ik wilde geen rechten gaan studeren, want dan zou ik misschien een saaie jurist worden. Ik wilde graag weg uit Nederland en daarom besloot ik politieke wetenschappen te gaan studeren in Lausanne. Die tijd was heerlijk! Na mijn studie heb ik nog een jaar in Johannesburg doorgebracht. Zuid-Afrika is een heerlijk land en mijn ouders hebben vijftientig jaar een huis gehad in Kaapstad, waar ik graag en regelmatig kwam."

LAATSTE CHEQUE

Alexander kan het zich nog goed herinneren: hij was vierentwintig en op een avond riep zijn vader hem bij zich. "Om acht uur stipt liep ik zijn studeerkamer in en hij zei: ga zitten. Ik nam plaats en mijn vader sloeg zijn chequeboek open en schreef de gebruikelijke cheque uit. 'Dit is een hele bijzondere cheque', zei mijn vader en hij overhandigde hem aan mij. Ik dacht nog bij mezelf, ik zal wel iets goed hebben gedaan, maar toen ik de cheque bekeek, was het hetzelfde bedrag dat ik altijd kreeg. Ik zei: 'Nou pap, ik zie niks bijzonders.' Waarop mijn vader antwoordde: 'Hij is toch heel bijzonder. Het is de laatste.'"

Alexander kreeg van zijn vader ook een lijstje met drie namen van topmensen bij verschillende bedrijven die hij kon bellen voor een baan. "Bovenaan stond een groot verzekeringsbedrijf, gevolgd door twee banken. Het leek me minder interessant om bij een bank te werken, dus belde ik het eerste nummer. Ik kreeg een secretaresse aan de lijn; de man was op vakantie, maar ik kon wel voor over drie weken een afspraak maken. Shit, dacht ik, dat ga ik niet redden, dan is

'ALS JE IN NEDERLAND BUITEN DE LIJNTJES PARKEERT,

Op een ongewoon zonnige oktoberdag ontmoeten we Alexander en Betty in hun pied-à-terre in Den Haag. Ze zijn kort overgevlogen voor de boekpresentatie van Alexanders nieuwste boek, maar ze vliegen die middag weer terug naar Malta, waar ze wonen. "Ik vind het wel een beetje spannend", bekent Alexander. "Ik geef meestal geen interviews." Hij werd tijdens zijn financiële carrière regelmatig gevraagd voor interviews – en nu nog steeds – maar keer op keer wees de bescheiden Alexander de interviews af. Voor GOOISCH maakt hij graag een uitzondering.

CONCENTRATIEKAMPEN

Alexander komt uit een geslacht van sterke mannen dat teruggaat tot rond 1500; zijn grootvader, Evert van Ketwich Verschuur, werd op jonge leeftijd burgemeester van Groningen en zijn vader, Hans van Ketwich Verschuur, zat tijdens de Tweede Oorlog bij het verzet. Bij een razzia werd hij opgepakt, waarna hij drie jaar in concentratiekampen heeft gezeten, onder andere in Vught, Amersfoort, Sachsenhausen en Neuengamme. "Dat waren hele zware tijden voor mijn vader. Hij heeft meerdere keren de dood in de ogen gekeken. Vlak voor het einde van de oorlog wilde Duitsland af van haar politieke gevangenen. Er werd een deal gesloten met Zweden en de politieke gevangenen zouden hiernaartoe getransporteerd worden op grote schepen. Een van deze schepen was de Cap Arcona, ook bekend van het

ramp te overleven, onder wie mijn vader. Hij keerde na de oorlog terug naar Nederland, werd directeur van het Rode Kruis en pakte positief en vol goede moed de draad weer op. Hij had daarna een mooi en vol leven."

Alexander werd geboren in Den Haag, waarna ze verhuisden naar Bilthoven. Hier bracht hij zijn jeugd door en na het afronden van de middelbare school begon het internationale avontuur. Voor zijn studie verhuisde Alexander naar Zwitserland. "In Nederland was de keuze aan studies toen nog beperkt. Ik wilde geen rechten gaan studeren, want dan zou ik misschien een saaie jurist worden. Ik wilde graag weg uit Nederland en daarom besloot ik politieke wetenschappen te gaan studeren in Lausanne. Die tijd was heerlijk! Na mijn studie heb ik nog een jaar in Johannesburg doorgebracht. Zuid-Afrika is een heerlijk land en mijn ouders hebben vijftientig jaar een huis gehad in Kaapstad, waar ik graag en regelmatig kwam."

LAATSTE CHEQUE

Alexander kan het zich nog goed herinneren: hij was vierentwintig en op een avond riep zijn vader hem bij zich. "Om acht uur stipt liep ik zijn studeerkamer in en hij zei: ga zitten. Ik nam plaats en mijn vader sloeg zijn chequeboek open en schreef de gebruikelijke cheque uit. 'Dit is een hele bijzondere cheque', zei mijn vader en hij overhandigde hem aan mij. Ik dacht nog bij mezelf, ik zal wel iets goed hebben gedaan, maar toen ik de cheque bekeek, was het hetzelfde bedrag dat ik altijd kreeg. Ik zei: 'Nou pap, ik zie niks bijzonders.' Waarop mijn vader antwoordde: 'Hij is toch heel bijzonder. Het is de laatste.'"

Alexander kreeg van zijn vader ook een lijstje met drie namen van topmensen bij verschillende bedrijven die hij kon bellen voor een baan. "Bovenaan stond een groot verzekeringsbedrijf, gevolgd door twee banken. Het leek me minder interessant om bij een bank te werken, dus belde ik het eerste nummer. Ik kreeg een secretaresse aan de lijn; de man was op vakantie, maar ik kon wel voor over drie weken een afspraak maken. Shit, dacht ik, dat ga ik niet redden, dan is